

— Såre fornuftigt, men noget overflødigt, når der så godt som altid kun findes een slags, sagde den gamle herre og rejste sig. Men forøvrigt vilde det være et skønt mål for en samler at anlægge et bibliotek udelukkende på godt papir.

— Og videnskaben vilde heller ikke kunne have noget at indvende derimod, tilføjede doktoren. Blot vi kan få de flest mulige gode og anerkendte værker til så lav pris, som de overhovedet kan fremstilles — det gør ikke noget, om man kommer ned på et udstyr, der svarer til Everyman eller endda til Reclam. Lad bogbrugere som mig få pæne og solide udgaver til den pris, vi kan overkomme. Og lad så de 20—30 virkelige bogelskere, vort lille land gærne altid skulde have råd til at lapse sig med, kunne få de bøger, de bryder sig om i et udstyr så skønt som vore papirfabriker, bogtrykkere og bogbindere i det hele taget formår at præstere det. Det ene bogkulturelle lag er i samfundet ligeså påkrævet som det andet. Og sikke en

historie disse bogelskerbøger kunde fortælle, når de med en hel række exlibris kom i en ny ejermands hænder . . .

— Hvad de desværre sjældent vilde gøre, afbrød den gamle herre; for samleregoismen skal nok sørge for, at de går i arv helt og udelt til en eller anden offentlig institution, hvor de kan stå og samle støv uden at noget menneske længere får glæde af dem.

— Ja, ja, så vilde de overskydende blive så meget des sjældnere, indrømmede doktoren. Det vigtigste var, om man i det hele taget fik den slags aftryk nogenlunde regelmæssigt, et håb man vel nok turde vente at se virkeliggjort.

— Amen, messede kenderen. De har endnu troen og håbet i behold. Men nu er aftenen vist gået, og jeg må se at komme hjem til min egen lille bogsal. Ellers kunde jeg nok lide at tale med Dem om en anden måde at gøre sine eksemplarer sjældne og værdifulde på. Men det får så vente til næste gang.

KLOGE ORD OM AT SAMLE PAA BØGER — OG EN TALENTFULD BOGREKLAME AF SINCLAIR LEWIS

Nedenstaaende „*Note on Book Collecting*“ er en del af et essay, som *Sinclair Lewis* har skrevet som introduktion til en bog med den noget snørklede titel „*Samples: a book of fine pages from the books to be published by The Limited Editions Club in its Seventh Series*“, og som fandtes i „*Times Literary Supplement*“ 4. jan. 1936.

„Der er to slags bøger, man kan samle paa: bøger, der er gode og værdifulde i sig selv, og bøger, som blot er sjældne — og almindeligvis meget kostbare. . . . At eje et af de tre eneste eksisterende eksemplarer af en ked-sommelig lille pjese, som Thomas Hardy engang har skrevet, før han vidste bedre besked; at gaa paa jagt efter og betale rigtige menneskepenge for det andet oplag af en førsteudgave af en Kiplingroman (det oplag hvor paa side 7 Smith er stavet Smiht); dette er endda mindre respektabelt end at samle paa frimærker. Nej, at samle paa bøger kun for deres sjældenheds skyld er paa niveau med at samle paa spadesrestokke, tændstikæsker og skjorter, der har tilhørt filmstjerner.

Men at samle paa bøger, der er værdifulde i sig selv, det er en glæde for haand saavel som øje, bøger, der er fornemme i papir, i indbinding, i typografisk opstilling, dette er ikke saa langt fra at samle paa gode malerier — og det byder mere end hundred gange større muligheder for tegnebøger, der ikke er altfor fede.

Og dog hører jeg fra venner, der er langt rigere end jeg, at dette er for dyrt for dem. Se, disse fyre kan bruge to eller tre eller fire tusind dollars for en vogn, tre eller fire hundrede for en radio, fire hundrede om maaneden i husleje, og tænker ingenting ved det — og jeg ved, at en vidunderlig samling af storartede bøger kunde anlægges for ikke mere end gennemsnitlig ti dollars stykket. Jeg ved, at jeg, ligesom min far efterlod mig sin skindindbundne Milton, hellere vil efterlade mine to drenge en samling paa hundred bøger, hvoraf enhver skulde være en glæde, der kunde vare i hundred aar — hellere end resterne af en ti aar gammel Rolls Royce, en affældig radio og en samling huslejekvitteringer.“